

13 April 2006

Wij gedenken; meer dan zestig jaren zijn dit de beginwoorden geweest van vele toespraken die hier gehouden zijn.

Wij gedenken. Zij die vielen en waarvoor? Wat bezielde je in die tijd, kunnen we daar een voorstelling van maken? Er was, denk ik een gevoel van tot hier en niet verder. Wij staan op. We zien dat in de Februari staking dat een menigte opstaat tegen het Gezag. Moet dat nu ook ? Nu het gezag dat over ons gesteld is zo met mensenrechten goocheld.

Het afgelopen jaar was ik in Afghanistan. In een Provincial Reconstruction Team als militair, hoe vreemd U dat ook in de oren mag klinken. Ik was er voor wederopbouw. Terug in Nederland vroeg de burgemeester van Heerde of ik eens naar de Afghanen om wou zien die hier in het Asielzoekers Centrum zitten om erachter te komen wat hun angsten waren om terug te keren.

Daar heb ik werk van gemaakt en ik trof schrijnende gevallen aan. Mensen wie zeker de dood wacht als we ze terug sturen. Dan komt de noodkreet van een gezin dat zeven maanden in uitzettingsdetentie heeft gezeten. Onder wie een jongetje van acht jaar. Plotseling op straat gezet, geklinkerd heet dat. Zonder een dak boven hun hoofd of iemand die voor hen zorgt. Hoe hebt U / hoe hebben zij gereageerd toen een jodengezin op de vlucht aan uw/hun deur klopte ?

Dan doe je wat.

Hoe reageerde U op de verhalen van Westerbork ? Ook met: Wir haben es nicht gewusst? Als mensen nu naar Ter Apel gaan en ze worden in de vrieskou in een onverwarmde caravan gezet, zonder dekens. En als ze vragen om dekens wordt hun medegedeeld dat ze buiten het hek kunnen gaan staan. Zodat je een noodkreet krijgt 's avonds om 21.00 uur dat ze met de baby buiten het hek staan en de loketten gesloten werden. Als je je baby borstvoeding wilt geven, doet U dat maar buiten !

Is dit Nederland, hebben zij die wij hier gedenken daarvoor gevochten en zijn zij daarvoor gesneuveld? Ik schaam me als Nederlander. Wat moeten we bij een vredesmissie gaan vertellen over mensenrechten? Wat is er gebeurd?

We hebben toch het voorbeeld voor ons. En vanochten hier zeer indringend, dat er mensen waren die er wilden zijn voor de rechtenlozen en ze ondersteunden en lieten zien dat ze zelf onder de tyrannie leden en er mede met hulp van anderen onder uit kwamen

Geachte aanwezigen laten we bij het herdenken van dit moment waarop zij het met de dood moesten bekopen oog te hebben voor hun opdracht:
“de tyrannie te verdrijven, die mij mijn hart doorwondt”